

Α Π Α Τ Η Λ Α Ι Ε Ν Δ Ε Ι Ξ Ε Ι Σ .

Πολλάκις ἡ ἡσυχία, τὸ μέλλον καὶ αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ συμπεράσματα εἰς ἃ σκεπτόμενος φθάνει, ἀπὸ τὰς γνώμας περὶ τῶν διαφόρων πραγμάτων καὶ προσώπων τὰς ὁποίας σχηματίζει, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ φρονήματα τῶν ἄλλων περὶ αὐτοῦ. Καὶ εἰ μὲν τὰ συμπεράσματα ταῦτα καὶ αἱ γνώμαι καὶ τὰ φρονήματα ἦσαν ὀρθὰ ἡ ἡσυχία μας σπανίως θὰ διαταράσσεται. Ἐκ τῆς πείρας ὁμῶς βλέπομεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι συχνὰ, πολὺ συχνὰ σφάλλουσιν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς των καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἑαυτοὺς ζημιόνουσιν καὶ τοὺς ἄλλους. Τοῦτο εἶναι ἀπόρροια τῆς ἀτελείας μας, ἐκδηλουμένης εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα μεθ' ἧς σταθμίζομεν τὰ πράγματα εἰς τὴν ὀκνηρίαν τοῦ νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰς αἰτίας. Ἀλλὰ ἂν ἦσαν ταῦτα μόνον τὰ αἷτια πάλιν τὸ κακὸν δὲν θὰ ἦτο τόσο μέγα. Δυστυχῶς ὁμῶς τὰς σκέψεις μας καὶ τὰς γνώμας μας ἐπηρεάζουσι συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι, τὸ κακῶς ἐννοούμενον ἀτομικὸν μας συμφέρον, ὄρμαι, πάθη, τὰ ὁποῖα τόσο μᾶς σκοτίζουν ὥστε καὶ ἡμεῖς γινόμεθα δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἄλλους καθιστῶμεν τοιούτους.

Πολλάκις καὶ ἡμεῖς σχηματίζομεν γνώμην περὶ τῶν ἄλλων καὶ οἱ ἄλλοι περὶ ἡμῶν ἐκ φαινομένων τινῶν, τὰ ὁποῖα ὀνομάζομεν ἐ ν δ ε ἰ ξ ε ἰ ς. Ἄν λ. χ. μὲ ἴδωσιν εἰσερχόμενον εἰς οἶνοπωλεῖον ἀμέσως ὑποθέτουσιν ὅτι εἰσερχομαι διὰ νὰ πῖω, λαμβάνοντες ὡς ἐ ν δ ε ἰ ξ ε ἰ ν τὴν εἰς τὸ κατὰσθημα τοῦτο εἰσοδόν μου. Ἀλλ' ἂν εἰσερχομαι διὰ νὰ λαλήσω πρὸς τὸν οἶνοπώλην; ἂν εἰσερχομαι διὰ νὰ ἐνταμώσω ἄλλον τινά; τότε βεβαίως καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ ἦναι ἐσφαλμένη καὶ ἡ ἐ ν δ ε ἰ ξ ε ἰ ς ἀ π α τ ῆ λ ῆ καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶναι διόλου ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ λόγος ἀπὸ τὴν ἀπατηλὴν ταύτην ἐνδείξιν, ὅτι ἠδύνομαι εἰς τὴν οἶνοποσίαν!

Μὴν ἂν αἱ τυχαῖαι αὐταὶ ἐνδείξεις καὶ ἡ ἐπιπολαιότης μόνον ἐγένων τὰς ἐσφαλμένας τῶν ἀνθρώπων γνώμας, τὸ κακὸν δὲν θὰ ἦτο τόσο μέγα ὅσον γίνεται σήμερον, ὅποτε εἰς ταύτας προστίθενται καὶ πολλὰ, πλεῖστα

γεννήματα τοῦ φθόνου, τῆς πρὸς ἐκδίκησιν ὀρμῆς καὶ ἄλλων βρομερῶν παθῶν, τὰ ὁποῖα προετοιμαζόμενα εἰς μορφὴν ἐνδείξεων φέρουσι τὰς φοβεράς καταστροφὰς τὰς ὁποίας πάντες καθεκᾶστην βλέπομεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πάντες ἐννοοῦμεν.

Βεβαίως πᾶν ὅ,τι προετοιμάζεται ἔχει καὶ τὸν σκοπὸν του· ὁ δὲ σκοπὸς κατὰ τὴν περίστασιν καθ' ἣν ζητεῖται νὰ παρασταθῇ ὡς πραγματικὸν τὸ μὴ πραγματικόν, ἀναμφιβόλως καλὸς δὲν εἶναι καὶ ὁμῶς ἐν μόνον βλέμμα ἂν ρίψωμεν ἐπὶ τῶν καθημερινῶς συμβαινόντων ἢ πρὸς τοῦτο κίνησις εἶναι ἀκατάπαυστος πάγκοινος. Τί ἄλλο εἶναι τὰ ψιμίθια καὶ αἱ λοιπαὶ ἐφευρέσεις, ἃς πλεῖσται γυναῖκες μεταχειρίζονται ὅπως δείξωσι κάλλος πλαστόν, εἰμῆ ἐνδείξεις ἀπατηλαὶ καὶ πεπλασμέναι διὰ νὰ φανῇ ὡς ὑπαρκτὸν τὸ μὴ ὑπάρχον; Τί ἄλλο εἶναι τὰ διάφορα μέσα τὰ ὁποῖα πλεῖστοι ὅσοι μεταχειρίζονται ὅπως παραστήσωσιν ἑαυτοὺς ὠραιότερους, εὐγενεστέρους, πλουσιότερους, μᾶλλον πεπαιδευμένους καὶ ἐνὶ λόγῳ κάτι πλεόν παρ' ὅ,τι πραγματικῶς εἶναι, εἰμῆ πεπλασμένα σημεῖα, κατεσκευασμένοι ἐνδείξεις πρὸς παράστασιν ἄλλου τινὸς ἐκτὸς τῆς ἀληθείας, πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἄλλων, πρὸς οὐχὶ καλὸν βεβαίως σκοπὸν; Ἀλλὰ τὰς μικρὰς ταύτας καὶ τετριμμένας ὑποχρισίας, ὅσον βλαβεραὶ καὶ ἂν ᾧσιν, παρατρέχομεν ἐπειδὴ δὲν πρόκειται νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς αὐτάς.

Συγκινητικόν, ἅμα καὶ ἀρχαιότατον παράδειγμα ἐνδείξεων προπαρασκευασμένων ἀπαντῶμεν ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Γενέσεως (Γεν. κεφ. λζ'). ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ πέμπεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς του διὰ νὰ ἴδῃ πῶς ἔχουσιν οἱ ἀδελφοὶ του αὐτοὶ ὁμῶς συλλαμβάνουσιν αὐτὸν, ἐκδύουσι τὸν χιτῶνα αὐτοῦ, τὸν ποικιλόχρουν χιτῶνα, ρίπτουσιν εἰς λάκκον τὸν ἀδελφόν των, πωλοῦσιν αὐτὸν εἰς Ἰσραηλίτας ἐμπόρους καὶ ἀκολούθως σφάζαντες ἐρίφιον ἐκ τῶν αἰγῶν βάπτουσιν τὸν χιτῶνα ἐν τῷ αἵματι καὶ φέρουσιν αὐτὸν καθημαγμένον πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ πατὴρ ἀναγνωρίσας τὸν χιτῶνα «ὁ χιτῶν τοῦ υἱοῦ

μου ἀνεφώνησε «θηρίον κακὸν κατέφαγεν αὐτόν» ὅλος κατεσπαράχθη ὁ Ἰωσήφ μου.» Ναί, θηρίον κακὸν κατέφαγε τὸν Ἰωσήφ, ἀλλ' οὐχὶ λέων ἢ πάρδαλις ἢ τίγρις; τὸ θηρίον τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον κατέφαγεν αὐτόν ἦτο ὁ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐμφωλεύων φθόνος. Καὶ τὸν ἔφαγε διότι ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτοῦ διηγήθη πρὸς τοὺς ἀδελφούς τὰ ὄνειρά του!

Πρὸ ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα αἰῶνος ἔζη εἰς Παρισίους ἡλικιωμένη τις γυνή, ἣτις ἐκράτει ἐργαστήριον ἐν τινὶ οἰκίᾳ ὄχι μακρὰν τῆς πλατείας τοῦ Ἀγ. Μιχαήλ. Φήμη διέτρεχεν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο πλουσία καὶ ὑπετίθετο ὅτι ἐφύλαττε τὰ χρήματά της ἐν τῇ οἰκίᾳ. Εἶχεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν νέον τινὰ ὑπρέτην, ὅστις ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ, ἀλλ' ὑψηλὰ εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα ἢ μᾶλλον εἰς τὸ ὑπερῶον, ὅπου ἀνέβαινε δι' ἀναβάθρας, ὡς ἦτο τότε ἔξωθεν τοῦ τῆς οἰκίας τοίχου, ἐνῶ ἡ γυνὴ ἐπλαγίαζεν εἰς κάτω δωμάτιον ὀπισθεν τοῦ ἐργαστηρίου. Χρέος τοῦ ὑπρέτου ἦτο νὰ κλείῃ τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου τὴν νύκτα καὶ νὰ κρατῇ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ κλειδίον. Αὐγὴν τινὰ οἱ γείτονες εὔρον τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου ἀνοικτὴν πολὺ ἐνωρίτερον ἢ κατὰ τὸ σῆμα καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, τινὲς ἐξ αὐτῶν, ὑποπτεύοντες τι ἔκτακτον, εἰσῆλθον εἰς αὐτό. Οὐδὲν ἔχνος βίας ἐφαίνετο εἰς τὴν εἴσοδον, ἀλλ' ἡ γυνὴ εὐρέθη νεκρὰ ἐπὶ τῆς κλίνης της, φέρουσα πολλὰς πληγὰς καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα μαχαίριου. Μαχαίριον τι καταματωμένον εὐρέθη εἰς τὸ μέσον τοῦ πατώματος τοῦ ἐργαστηρίου. Ἡ μία χεὶρ τῆς νεκρᾶς ἐκράτει εἰσέτι σύστριμμα τι πυκνὸν κόμης, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἦτο μανδύλιον. Ἀπεδείχθη τρανώτατα ὅτι τὸ μαχαίριον καὶ τὸ μανδύλιον ἀνῆκον εἰς τὸν νέον, ὅστις ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἦτο ὑπρέτης της, τὰ δὲ μᾶλλον ὁμοιάζον ἀκριβῶς πρὸς τὰ ἰδικά του. Συνελήφθη λοιπὸν, κατηγορούμενος ἐπὶ τῷ κακούργηματι καὶ (ὑπὸ τοὺς πόρους τοῦ βασανιστηρίου) ὡμολόγησε καὶ ὑπέστη κεφαλικὴν ποινὴν ὡς δολοφόνος. Καὶ ὁμως ἦτο ἄθως. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης ἄλλος τις νέος, ὑπρέτης γειτονικοῦ κρασποπωλείου, συλληφθεὶς δι' ἄλλο ἀδίκημα καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τρομερῶν τύψεων συνειδήσεως, ὡμολόγησε τὴν δολοφονίαν τῆς γυναικός. Ἦτο ἀπὸ πολλοῦ σχετικὸς μετὰ τοῦ ὑπρέτου τῆς γυναικός ὅστις, ἄθως ὢν, ὑπέ-

στη τὸν θάνατον, καὶ ἐσυνήθισε νὰ τὸν κτενίζῃ. Ἐσύναζε δὲ κατὰ μικρὸν τὰς τρίχας τοῦ νέου ἀπὸ τὸ κτένιον τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο, καὶ σχηματίζας ποσότητά τινα ταύτην εἶχε θέσει εἰς τὴν χεῖρα τῆς νεκρᾶς γυναικός. Εἶχε κλέψει ἐν ἐκ τῶν μανδυλίων τοῦ παιδός, ὡς καὶ τὸ μαχαίριον αὐτοῦ. Εἶχε λάβει τὸν τύπον τοῦ κλειδίου διὰ κηροῦ καὶ κατασκευάσας ἄλλο ὅμοιον ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον. Αἱ ἀποδείξεις ὡς βλέπετε, κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην φαίνονται καθαραὶ, φυσικαί, οὕτως εἰπεῖν αὐτόκλητοι, ἀλλ' ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἡ μεγάλη ἀκρίβεια τῶν ἀποδείξεων ἔπρεπε νὰ διεγείρῃ ὑπονοίας, ἂν δὲ ὀρθή τις καὶ ἐμβρυθὺς ἔρεινα συνώδευε τὰς ἀνακρίσεις ἀναμφιβόλως ἢ τοῦ κατηγορουμένου ἀθώου ἤθελεν ἔλθει εἰς φῶς ἀλλ' ἢ ἔλλειψις συντόνου προσοχῆς ἀφ' ἐνός, καὶ ἡ κακοβουλία ἀφ' ἑτέρου ἐπέφερον τὸν ἐλεεινὸν θάνατον τοῦ ἀθώου ἐκείνου νέου.

Ἄλλο παράδειγμα εἶδους ἀξιοσημειώτου πλασῶν ἐνδείξεων ἔχομεν συμβάν τι τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ 1742 συνέβη πλησίον τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Χούλ. Εὐγενῆς τις, ὁδοιπορῶν πλησίον τοῦ τόπου ἐκείνου συνητηθῆ πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐπτά περίπου μίλια μακρὰν τῆς πόλεως ὑπὸ προσωπίδοφόρου τινός κλέπτου, ὅστις ἀφῆρεσεν ἀπ' αὐτοῦ θυλάκιον ἐμπεριέχον 20 γινέας. Ὁ κλέπτης ἔφυγε δρομαίως διὰ πλαγίας τινός ὁδοῦ, ὁ δὲ ὁδηγός, ὅστις οὐδεμίαν ὑπέστη θλάβην ἐκτὸς τῆς χρηματικῆς, ἐξηκολούθησε τὴν ὁδοιπορίαν του. Ἦτο ἤδη ἀργά, καὶ, ὡς ἐξημμένος καὶ τρομασμένος ὡς ἐκ τοῦ συμβάντος φυσικῶς ἐζήτησε σταθμὸν τινα. ἀντι λοιπὸν νὰ πορευθῆ εἰς τὴν πόλιν κατέλυσε εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον τὸ ὁποῖον ἀπήντησε καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ξενοδοχεῖον «Κώδων», κρατούμενον ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Βράνελ. Εἰσελθὼν εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ διορίσῃ τὸ δεῖπνον του διηγεῖτο εἰς πολλοὺς τὸ συμβάν τῆς γυμνώσεως του, προσθέτων διὰ περισσοτέραν πληροφορίαν, ὅτι, ὁσάκις τρεῖς εἰσελθὼν, συνηθίζε νὰ τυπῶν σημεῖον τι εἰς τὸν χρυσὸν, τὸν ὁποῖον μεθ' ἑαυτοῦ φέρει καὶ ὅτι ἐκάστη γινεὰ ἐκ τῶν κλαπείσων ἦτο οὕτω πως σημειωμένη. Ἠλπίζε λοιπὸν ὅτι ὁ κλέπτης ἠδύνατο νὰ συλληφθῆ. Ἐτοιμασθέντος δὲ τοῦ φαγητοῦ ἀπεσύρθη. Μόλις ὁμως ὁ εὐγενῆς εἶχε τελειώσῃ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ ξενοδόχος ἦλθεν εἰς τὸ μέρος ὅπου οὕτως ἔτρωγε, καὶ μετὰ τὰς συνήθει-

ἐρωτήσεις, ἂν ἐπιθυμῇ καίτι ἄλλο παρετήρησε. «Κύριε, μανθάνω ὅτι ἐγυμνώθητε ἐδῶ εἰς τὴν γειτονίαν τὴν ἑσπέραν ταύτην.» «Μάλιστα» εἶπεν ὁ ὁδοιπόρος, «ἐγυμνώθη.» «Καὶ τὰ χρήματά σας ἦσαν σημειωμένα;» ἐξηκολούθησεν ὁ ξενοδόχος. «Μάλιστα» ἀπήντησεν ὁ ξένος. «Περιστατικόν τι», εἶπεν ὁ Βροῦνελ, «μὲ κάμει νὰ νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ ὑποδείξω τὸν κλέπτην. Σῶς παρακαλῶ, Κύριε, κατὰ ποίαν ὥραν τῆς νυκτός ἐγυμνώθητε;» «Ἀκριβῶς κατὰ τὸ συρούπωμα» ἐπανέλαβεν ὁ ὁδοιπόρος; «Ἡ ὥρα ἐπιβεβαιῶ τὰς ὑπονοίας μου» εἶπεν ὁ ξενοδόχος καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ εἰς τὸν ξένον ὅτι ὑπρέτης τις τοῦ ξενοδοχείου του, Ἰωάννης Ζέννιγκ, εἶχεν ἐσχάτως τόσον πολλὰ χρήματα καὶ εἶχε καταντήσῃ τόσον ἀλλόκωτος, ὥστε αὐτὸς (ὁ ξενοδόχος) ἐθαύμαζε διὰ ταῦτα καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τὸν ἀποδιώξῃ ἐπειδὴ ἡ διαγωγή του ἦτο πολὺ ὑποπτος. Διηγήθη προσέτι ὅτι πολὺ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ἀποστείλει τὸν Ζέννιγκ νὰ τοῦ ἀλλάξῃ μίαν γινεάν, ὅτι ἐπέστρεψε μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ ὁδοιπόρου λέγων ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀλλάξῃ καὶ ὅτι, ἰδὼν αὐτὸν πολὺ μεθυσμένον, τὸν ἔστειλε νὰ κοιμηθῆ, σκοπεύων νὰ τὸν ἐκφορτωθῆ τὸ πρῶν. Ὁ Βροῦνελ ἐξηκολούθησε λέγων ὅτι τὸ νόμισμα τὸ ὁποῖον ὁ ὑπρέτης τῷ εἶχε φέρει ὀπίσω δὲν ἦτο τὸ αὐτό, τὸ εἶδεν, ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε πέμψῃ διὰ νὰ ἀλλάξῃ δὲν ἔφερε σημεῖόν τι, τὸ ὁποῖον τὸ δεύτερον ἔφερεν· ἀλλὰ οὐδὲν ἤθελε σκεφθῆ περὶ τούτου βεβαίως, ἐπειδὴ ὁ Ζέννιγκ εἶχε συχρὰ χρυσὸν εἰς τὸ θυλάκιον του τώρα ἐσχάτως ἂν οἱ ἄνθρωποι τοῦ μαγειρείου δὲν ἔλεγον εἰς αὐτὸν τὰ περὶ τῆς γυμνώσεως τοῦ ὁδοιπόρου, καὶ τὸ περὶ τῶν σημείων τὰ ὁποῖα τὰ νομίσματα ἔφερον. Προσέθεσεν ἀκόμη ὅτι αὐτὸς (ὁ ξενοδόχος) δὲν ἦτο παρὼν ὅτε ὁ ξένος ἔλεγε ταῦτα εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ὅτι ἀτυχῶς, πρὶν ἢ ἀκούσῃ περὶ τούτου εἶχεν ἐξοδεύσει τὸ νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἄνθρωπός τις κατοικῶν μακρὰν, ὅστις ἀνεχώρησεν ἤδη. «Ἡ περίστασις μόνον τούτου» εἶπεν ὁ ξενοδόχος συμπεραίνων «μὲ ἔκαμε τόσον πολλὴν ἐντύπωσιν, ὥστε, ὡς τίμιος ἄνθρωπος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἔλθω νὰ σε εἰδοποιήσω.»

Ὁ Βροῦνελ κατὰ χρέος ἔλαβεν εὐχαριστίας διὰ τὴν ἀνσχοίνωσιν του. Τοῦτο ἐφάνη ἀρκετὸν ὅπως πέσωσιν ἐπὶ τοῦ Ζέννιγκ ὑπόνοιαι

ἂν δὲ, ἐρεύνης γενομένης, ἀνακαλυφθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἄλλα νομίσματα τὰ ὁποῖα ὁ ὁδοιπόρος νὰ γνωρίσῃ ὡς ἰδικά του, τότε πλέον οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ κλέπτης. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ δωμάτιον του. Ὁ Ζέννιγκ ἐκοιμᾶτο βαθέως, τὰ θυλάκιά του ἠρευνήθησαν, καὶ ἐκ τοῦ ἐνός ἐξήχθη σακκίδιον ἐμπεριέχον ἀκριβῶς δέκα ἐννεὰ γινέας. Ἡ ὑποψία ἤδη ἔλαβε μορφήν βεβαιότητος, ἐπειδὴ ὁ ὁδοιπόρος διεκήρυξεν ὅτι καὶ τὸ σακκίδιον καὶ τὰ νομίσματα ἦσαν αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῷ ἀφῆρηθησαν. Προσεκλήθησαν καὶ ἄλλοι, ὁ Ζέννιγκ ἐξυπνίσθη, ἐσύρθη ἐξω τῆς κλίνης, καὶ ἐπεβαρύνθη διὰ τῆς κλοπῆς. Ἠρνήθη αὐτὴν ἐπιμόνως, ἀλλὰ αἱ ἐνδείξεις ἐναντίον αὐτοῦ ἦσαν τόσον δυνατὰ ὥστε οὐδὲν ἐπιστεύθη. Ἐξηραλίσθη τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν ἐφέρθη εἰς τὸ δικαστήριον. Ὁ εὐγενῆς καὶ ὁ Βροῦνελ κατέθεσαν τὰ γενόμενα ἐνόρκως, ὁ δὲ Ζέννιγκ, μὴ ἔχων καμμίαν ἀπόδειξιν ἀλλὰ μόνον ἀπλᾶς διαμαρτυρήσεις τῆς ἀθωότητός του, ἦτο ἀδύνατον νὰ πιστευθῆ, δι' ὃ καὶ ἐφυλακίσθη διὰ νὰ δικασθῆ εἰς ἀκολούθους συνεδριάσεις.

Τόσον ἰσχυραὶ ἐφάνησαν αἱ ἐνδείξεις ἐναντίον αὐτοῦ ὥστε πολλοὶ φίλοι τοῦ ἀνθρώπου παρεκίνουν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα του καὶ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὸ ἔλεος τῶν δικαστῶν του. Αὐτὸς ὁμως τὴν μὲν συμβουλήν ταύτην ἀπέρριψεν, ὅτε δὲ ἐκηρύττετο ἔνοχος ἠρνεῖτο. Ὁ Κατήγορος ὠρκίσθη ὅτι ἐγυμνώθη ἐπειδὴ δὲ τοῦτο συνέβη σκοτεινὰ καὶ ὁ γυμνώσας αὐτὸν ἔφερε προσωπίδα δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρκισθῆ περὶ τοῦ προσώπου τοῦ πεφυλακισμένου, ἀλλ' ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ὡς ἔχων τὸ αὐτὸ περίπου σῶμα μὲ τὸν γυμνώσαντα αὐτὸν, ὅσον δὲ διὰ τὸ σακκίδιον καὶ διὰ τὰς γινέας, ὅτε ἐφέρθησαν εἰς τὸ δικαστήριον ὡμωσεν μετὰ θετικότητος, καὶ ἐμαρτύρησεν ὅτι εὐρέθησαν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ πεφυλακισμένου.

Ὁ τοῦ κατηγορουμένου κύριος Βροῦνελ, κατέθεσεν ὅτι ἐπέμψῃ τὸν Ζέννιγκ διὰ νὰ τοῦ ἀλλάξῃ μίαν γινεάν, καὶ ὅτι ὁ ὑπρέτης οὕτως ἐπέστρεψε φέρων μίαν ἄλλην ἔχουσαν σημεῖον, ἐνῶ ἡ πρώτη δὲν εἶχεν. ἐμαρτύρησεν προσέτι ὅτι τὸ σακκίδιον καὶ αἱ γινεαὶ εὐρέθησαν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ κατηγορουμένου. Διὰ νὰ γίνωσι δὲ αἱ ἀποδείξεις πλήρεις, ἦλθε καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Βροῦνελ εἶχε δώσει τὸ νόμισμα, ὡς ἐρρηθῆ, καὶ κατέ-

Θεσετήν γινέαν, μαρτυρῶν ὅτι εἶχε λάβει αὐτὴν τὴν αὐτὴν τῆς κλοπῆς ἐσπέραν παρὰ τοῦ κυρίου τοῦ κατηγορουμένου διὰ χρέος τι αὐτοῦ· ὁ δὲ κατήγορος παραβαλὼν αὐτὴν πρὸς τὰς δέκα ἐννέα ὥμασεν ὅτι ἦτο μία ἐκ τῶν εἴκοσι αἱ ὁποῖαι τῷ ἐκλάπησαν, καὶ αἱ δέκα ἐννέα τῶν ὁποίων εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ Ζένιγκ.

Τὸ δικαστήριον, λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅλας ταύτας τὰς ἐνδείξεις, κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενον, ὅστις μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπέστη τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένην θανατικὴν ποινὴν διαμαρτυρούμενος μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς περὶ τῆς ἀθωότητός του.

Μετὰ ἐν περίπου ἔτος ὁ κύριος τοῦ Ζένιγκ Βροῦνελ, συνελήφθη ὡς γυμνώσας ξένον τινά, ἐλθόντα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του, καὶ ἀποδειχθείσης τῆς κλοπῆς, κατεδικάσθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον. Ἡ προσέγγυσις τοῦ θανάτου ἔφερεν εἰς αὐτὸν τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν. Ὁ Βροῦνελ οὐχὶ μόνον διεκήρυξεν ἑαυτὸν ἔνοχον πολλῶν κλοπῶν, ἀλλὰ καὶ κατηγορήσεν ἑαυτὸν ὡς τὸν πράξαντα καὶ ἐκείνην δι' ἣν ὁ πτωχὸς Ζένιγκ ἔπαθε. Διηγῆθη λοιπὸν ὅτι ἀφοῦ ἐγύμνωσε τὸν ὁδοιπόρον, ἔτρεξε ταχύτερον καὶ δι' ὁδοῦ συντομωτέρας. Ὅτι ἅμα ἔφθασεν εὖρεν ἀνθρωπὸν τινά ὅστις τὸν περιέμενε καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον χρεωστῶν ἔδωκε μίαν ἐκ τῶν πρὸ ὀλίγου κλαπεισῶν γινεῶν, ὡς μὴ ἔχων ἀρκετὰ ἄλλα χρήματα εἰς τὸ θυλάκιόν του τὴν ὥραν ἐκείνην. Τότε ἔφθασε καὶ ὁ γυμνωθεὶς ὁδοιπόρος, ὅστις διηγῆθη εἰς τὸ μαγειρεῖον τὸ συμβάν του, ἐνῶ ὁ Βροῦνελ, ἀγνοῶν τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, ἦτο εἰς τὸν σταυλόν. Μόλις ὁ ξένος εἶχεν ἐξέλθει τοῦ μαγειρείου καὶ εἰσῆλθεν ὁ Βροῦνελ ὅστις μετ' ἐκπλήξεως ἤκουσεν ὅτι τὸ συμβάν ἐγένετο γνωστὸν καὶ ὅτι τὰ νομίσματα ἦσαν σημειωμένα ὡς ἐκ τούτου ἐφοβήθη κατ' ὑπερβολήν. Τὸ νόμισμα τὸ ὁποῖον εἶχε δώσει δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ζητήσῃ ὀπίσω καὶ ἐπειδὴ τὰ περὶ τῆς κλοπῆς ὡς καὶ τὰ περὶ τοῦ σημείου τοῦ εἰς τὰ νομίσματα ταχέως ἤθελον διαδοθῆ, οὐδὲν ἄλλο περιέμενεν ἢ ἀνακάλυψιν, δυστυχίαν, θάνατον. Ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ θέσει εὐρισκόμενος ἐσκέφθη νὰ κατηγορήσῃ καὶ θυσιάσῃ τὸν πτωχὸν Ζένιγκ. Ἡ δὲ κατάστασις τῆς μέθης, εἰς ἣν ὁ Ζένιγκ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εὐρίσκετο, ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ θέσῃ τὰ κλαπέντα εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ἴδού λοιπὸν αἱ φυσικαί, αἱ ἀλληλένδετοι,

αἱ πειστικαὶ ἐνδείξεις καὶ ὁμως ὁ ἀθῶος κατεδικάσθη, ἐθανατώθη! Τὸ παράδειγμα τοῦτο εἶναι πολὺ ἀρκετὸν βεβαίως, ἐντυπούμενον εἰς τὴν μνήμην, νὰ ἐξεγείρῃ τὴν προσοχὴν παντὸς φρονίμου ἀνθρώπου εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἀκούει κατηγορίας κατὰ τινος, αἵτινες ἐνδεχόμενον νὰ ἦναι σηκοφανταίαι. Ἀλλὰ τὸ ἐκπληκτικώτατον παράδειγμα καθ' ὃ πᾶσαι αἱ ἐνδείξεις κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τινος ὅπως καταστρέφῃ ἄλλον εἶναι συμβάν τι τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται εἰς τὰ χρονικά τῆς Δανίας, καὶ τὸ ὁποῖον, ἐνεκα τῆς ἐντυπώσεως ἣν παράγει, ἐγινε θέμα διηγημάτων εἰς Δανούς καὶ Γερμανοὺς συγγραφεῖς. Τοῦτο ὡς ἀρκετὰ ἐκτεταμένον ἀφίνομεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας.

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ἡ μὲν ὑπερηφάνεια περιπατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς με βᾶδισμα ἀγερώχου μονάρχου, λογαριάζουσα τὰ ἐξ ἀργύρου καὶ ἐκ πολυτίμων λίθων πολυπληθῆ κοσμήματά της, τὰ λαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ μέγαλα καὶ παλάτια της, καὶ τὰ ἐκτεταμένα καὶ ἄπειρα κράτη της. Ἡ δὲ ταπεινοφροσύνη βαδίζει ἀπαλῶς καὶ ἐλαφρῶς ὡσανεὶ ἐβάδιζεν ἐπὶ ὀλισθηροῦ ἐδάφους, λογαριάζουσα οὐδὲν ὡς ἰδίον της κτήμα, ἐκτὸς τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ στεφάνου τοῦ Σατῆρός της. Ἡ μὲν ὑπερηφάνεια περιφρονεῖ καὶ χλευάζει τὸν πτωχὸν καὶ τὸν πένητα, καὶ συχνάζει εἰς τὰ μέγαλα καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκίας τῶν πλουσίων ἢ δὲ ταπεινοφροσύνη παρηγορεῖ καὶ παραμυθεῖ τὴν τεθλιμμένην καρδίαν, ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἐνδεεῖς καὶ πληροῦ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰς κατοικίας τῆς πνίγας καὶ ἀπορίας μετὰ τὴν λίσαν προσφιλεῖ καὶ ἐνθαρρυντικὴν παρουσίαν της.

Ἡ μὲν ὑπερηφάνεια ὀμιλεῖ ἀλαζονικῶς, προπετῶς καὶ ἀγερώχως εἶναι λίαν βραδεῖα εἰς τὸ συγχωρεῖν, σφόδρα ὁμως ταχεῖα εἰς ὀργήν ἢ δὲ ταπεινοφροσύνη δίδει τὴν πραεῖαν καὶ ἀπαλὴν ἀπάντησιν τὴν ἀποστρέφουσαν καὶ καταπραΰνουσαν τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργήν, καὶ καθὼς τὸ ἄνθος τὸ θλιβόμενον καὶ καταπατούμενον, εὐωδιάζει γλυκύτερον ὅσον περισσότερον πιέζεται καὶ πληγώνεται.

Ἡ μὲν ὑπερηφάνεια ἀνοικοδομεῖ ἀποθήκας, ἐπισκευάζει καὶ στολίζει διὰ λαμπρῶν ἐπιπλων οἰκίας, ἀποκοιμίζει τὴν ψυχὴν της ὅπως ἐπαναπαύηται καὶ καθησυχάζῃ ἀκούουσα ψευδεῖς καὶ ἀπατηλοὺς ὕμνους, ἢ μᾶλλον νανα-

ρίσματα κοσμικῶν διασκεδάσεων, ἡδονῶν καὶ μεγαλείων ἢ ταπεινοφροσύνη ὁμως θεωρεῖ φθορὰν, ὀλεθρον καὶ θνησιμότητα καὶ εἰς αὐτὰς τὰς καλλίστας καὶ ὠραιότατας τῶν κοσμικῶν προσδοκιῶν, καὶ διὰ τοῦτο κτίζει τὴν κατοικίαν της ἐπὶ «τοῦ Βράχου τῶν Αἰώνων.»

Ἡ μὲν ὑπερηφάνεια καταφρονεῖ καὶ χλευάζει τὴν τιμίαν ἐργασίαν, καὶ παρατηρεῖ μετὰ κούφου περιφρονήσεως καὶ ἀλαζονείας τὰς τραχείας καὶ τυλώδεις χεῖρας τοῦ χειρόνακτος, καὶ μεμψιμοιεῖ ἀγενῶς ἐνεκα τῆς δθθεν σκληρᾶς τύχης της· ἢ δὲ ταπεινοφροσύνη τιμᾷ καὶ σέβεται τὴν τιμιότητα καὶ ἐργατικότητα, καὶ δέχεται μετὰ χαρᾶς ἐκεῖνο τὸ ἔργον καὶ ἐκείνην τὴν θέσιν ἐν τῷ βίῳ, τὰ ὁποῖα προσδιώρισε δι' αὐτὴν ἢ εὐμενῆς θεῖα Πρόνοια.

Ἡ μὲν ὑπερηφάνεια ἐνδύεται κατὰ τὸν προσωρινὸν καὶ πρόσκαιρον συρμόν τοῦ κόσμου τούτου, ἢ δὲ ταπεινοφροσύνη στολίζεται μετὰ τὰ ἐνδύματα τῆς πραότητος καὶ ταπεινότητος, ἅτινα εἶναι πολῦτιμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μὲν ὑπερηφάνεια «κἀμνει πρὸς τὸ θεῶθῃναι μόνον μακρὰς προσευχὰς» καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν ὅτι «δὲν εἶναι ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀνθρώποι» ἢ ταπεινοφροσύνη ὁμως κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν, καὶ κράζει «Κύριε ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.»

Ἡ μὲν ὑπερηφάνεια λησμονεῖ τὸν τάφον. Ἡ ταπεινοφροσύνη ὁμως ἐνθυμεῖται πάντοτε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν αἰωνιότητα — ἐνθυμεῖται διηκεκῶς τὸ ἐφήμερον, τὸ πρόσκαιρον, τὸ λίαν ἀσθενὲς καὶ θνητὸν αὐτῆς καὶ οὕτως ἐτοιμάζεται διὰ τὸ μέγα καὶ αἰώνιον μέλλον. (Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς)

ΙΩΑΝΝΗΣ Φ. ΟΒΕΡΛΙΝΟΣ.

Ὁ Ἰωάννης Φ. Ὁβερλίνος ἐγεννήθη εἰς Στρασβούργον πρὸ ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα αἰῶνος ἤτοι τὸ 1740, εἶχεν ὀκτὼ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, ὁ δὲ πατὴρ του, καὶ τοι πολὺ τρυφερός πρὸς τὰ τέκνα του, δὲν ἦτο πλούσιος, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων γίνεται δῆλον.

Ὁ Ἰωάννης ἀπὸ παιδίον εἶχε πολὺ γενναίαν καὶ εὐγενῆ καρδίαν ἦτο δὲ καὶ τόσον προσεκτικὸς καὶ διακριτικὸς ὥστε ὅταν κάποτε τὸ σαββατόβραδον ἔφερον ὁ ράπτῃς ἢ ὁ ὑποδηματοποιὸς τὸν λογαριασμόν του αὐτὸς

ἠδύνατο ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ πατρός του (ὄντος ἀνθρώπου ἐξεδιασμένης τιμιότητος) νὰ ἐννοήσῃ ἂν εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα νὰ πληρώσῃ ἂν δὲ κατελάβανεν ὅτι δὲν εἶχεν ἔτρεχεν ἀμέσως εἰς τὸ κιβώτιόν του καὶ ἐπιστρέφων ἐν θριάμβῳ ἔθετεν εἰς χεῖρας τοῦ πατρός του ὅσας δεκάρας εἶχε συνηγμένας. Τὰ χρήματα ταῦτα ἦσαν πάντοτε ὀλίγα ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του δὲν τῷ ἐδίδοε περισσότερον ἀπὸ μίαν δεκάραν, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἠγόραζε ποτὲ σχεδὸν καρπούς ἢ γλυκύσματα. Ἄν ποτε τῷ ἐδίδοτο γλύκισμα τὸ ἐμοιρῶτο με τοὺς φίλους του, καὶ ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνετο τόσῃν ἡδονῇ ὅσην ὅταν ἠὲ χαρίσσει ἄλλους.

Ἡ ἐκ τῆς ἀγαθοποιίας ἡδονὴ εἶναι ἢ μᾶλλον ἐνδόμυχος, ἢ μᾶλλον ὠραία. Ὅστις δύναται νὰ πράττῃ τὸ καλὸν εἰς ἄλλους αἰσθάνεται τὴν μακαριότητα ἐντὸς τοῦ στήθους του· πλὴν διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀπαιτεῖται πρῶτον αὐταπάρνησις, ἥτις δυσχωρεῖται ἀρετῆσπανία. Πρέπει νὰ δίδωμεν θεληματικῶς πᾶν ὅ,τι θεωροῦμεν πολῦτιμον — τὴν ἡσυχίαν μας, τὴν τροφήν μας, τὸν καιρὸν μας, διὰ νὰ πράξωμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τὸ καλὸν, καὶ ὅταν πράττωμεν τοῦτο, θὰ γευώμεθα τὴν γλυκυτέραν εἰρήνην, τὴν ἡδονικωτέραν μακαριότητα, καὶ ἂν ἀκόμη ἐκεῖνοι πρὸς οὓς πράττομεν τὸ καλὸν φέρωνται πρὸς ἡμᾶς ὡς ἀγνώμονες.

Ἡ αὐταπάρνησις ἦτο τὸ κυριώτατον γνώρισμα τοῦ νέου Ὁβερλίνου. Ἡμέραν τινὰ διερχόμενος διὰ τῆς ἀγορᾶς τοῦ Στρασβούργου, εἶδε κακοανθεραμμένα τινὰ παιδία περικυκλώσαντα πτωχὴν χωρικὴν, ἐρχομένην ἐκ τῆς ἐξοχῆς καὶ ἔχουσαν καλάθιον μετὰ ὡὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Τὰ ὡὰ ἐκεῖνα ἢ πτωχὴ γυνὴ μετὰ πολλῆς ἐλπίδος ἔφερον ἐκ τοῦ χωρίου διὰ νὰ τὰ πωλήσῃ καὶ οἰκονομήσῃ τὰς ἀνάγκας της. Πόσον λοιπὸν ἐλυπήθη ὅταν αἰφνης τὰ παιδία ἐκεῖνα τῆς ἔρριψαν κατὰ γῆς τὸ καλάθιον καὶ τῆς ἔθραυσαν ὅλα τὰ ὡὰ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῶμεν. Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ, μήτε ποῦ νὰ προστρέξῃ ζητοῦσα βοήθειαν, ὅτε ὁ νέος Ὁβερλίνος προχωρήσας ἤλεγχε τὰ παιδία διὰ τὴν σκληρὰν διαγωγὴν των καὶ εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκα νὰ περιμείνῃ τότε τρέξας εἰς τὴν οἰκίαν ἠνοῖξε τὸ κιβώτιόν του καὶ ὅσα εἶχε τὰ ἔφερον εἰς τὴν πτωχὴν χωρικὴν.

Ἄλλην τινὰ ἡμέραν περιπατῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἀγορὰν διήρχετο πλησίον ἐργαστηρίου ὅπου ἐπωλοῦντο παλαιὰ φορέματα· ἐκεῖ εἶδε πτωχὴν καὶ ἀσθενῆ γυναῖκα, ζητοῦσαν ἂν ἀγοράσῃ ἐν φόρεμα ὀλίγον ἐφθνηότερον παρ' ὅσον τῆ ἐζήτουν. Ἐφαίνετο πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸ ἀγοράσῃ, ἀλλ' οἴμοι! τὰ χρήματά της δὲν ἔφθανον, τῆ ἔλειπον δύο σολδία, καὶ ὁ πωλητὴς δὲν τῆς τὸ εἶδεν. Ἡ πτωχὴ γυνὴ κατατεθλιμμένη ἐκίνησε νὰ φύγῃ· ἅμα ὁμως ἀπεμακρύνθη τοῦ ἐργαστηρίου ὁ Ἰωάννης ὅστις προσεποιεῖτο ὅτι κάτι παρετήρει πλησιάσας τὸν πωλητὴν τῷ ἔδωκε δύο σολδία καὶ τῷ εἶπε νὰ κράξῃ ὀπίσω τὴν γυναῖκα καὶ νὰ τῆ δώσῃ τὸ φόρεμα, αὐτὸς δὲ ἔφυγε δρομαίως διὰ νὰ ἀποφύγῃ τῆς πτωχῆς τὰ εὐχαριστήρια. Ἄλλοτε πάλιν ἰδὼν κλητῆρά τινα κακομεταχειριζόμενον πτωχὸν καὶ ἀσθενῆ ἐποίησεν εἰς τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ σκεφθῆ τὸ τί ἠδύνατο νὰ πάθῃ, ἔτρεξε μεταξὺ τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ ἐπαίτου, καὶ ἤρχισε νὰ ἐπιπλήττῃ μεγάλως τὸν κλητῆρα διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του πρὸς τὸν πτωχὸν διαγωγὴν. Ὁ κλητῆρ μεγάλως ὠργίσθη διὰ τὴν πράξιν ταύτην καὶ συνέλαβε τὸν Ὄβερλῆνον διὰ νὰ φυλακίσῃ αὐτὸν, ἀλλ' οἱ γείτονες, οἵτινες ὅλοι ἐγίνωσκον καὶ ἠγάπων τὸν νέον διὰ τὴν μεγάλην του καρδίαν, ἐξήλθον τῶν καταστημάτων των καὶ δὲν ἀφήκαν τὸν κλητῆρα νὰ τὸν ἀπαγάγῃ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ὄβερλῆνος διαβαίνων διὰ στενῆς ὁδοῦ εἶδε τὸν κλητῆρα ἐρχόμενον. «Νὰ στραφῶ ὀπίσω;» ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν, «ὄχι, ὁ Θεὸς εἴναι μαζὺ μου. Ἠλευθέρωσα ἓνα πτωχὸν ἄνθρωπον, διατὶ νὰ φοβηθῶ;» Ἐχων κατὰ νοῦν ταῦτα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ὁ δὲ κλητῆρ μειδιάσας τὸν ἀφῆκεν ἀνενόχλητον.

Ὅταν ἠνδρώθη ἡ αὐτὴ γενναιοψυχία καὶ αὐταπάρνησις τὸν συνώδευον. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε κλίσιν ἰδιοιτέραν εἰς τὴν ἱερωσύνην ἔγεινεν ἱερεὺς. Ἀκούσας δὲ ὅτι εἰς τι χωρίον, βὰν δὲ λά Ρόσχ καλούμενον, ἡ κατάστασις τῶν κατοίκων ἦτο ἀθλιεστάτη ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ οἰκογένειαν καὶ φίλους καὶ μεταβάς εἰς τὸ ἄθλιον χωρίον νὰ κατοικήσῃ μεταξὺ ἡμιαγρίου καὶ ἀμαθοῦς λαοῦ. Ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ ζῆ μετὰ πᾶσαν δυνατὴν ὀλιγάρεϊαν καὶ ἀπλότητα καὶ νὰ ἐξασκῆ ἀδιακόπως τὴν αὐταπάρνησιν του. Ἡ ἐνορία του, ἐν ἣ ὑπηρέτησεν ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη, ἦτο ἐν μέσῳ ἀποκρήμων βουνῶν, συχνὰ κεκαλυμμένων

ὑπὸ χιόνος καὶ σχεδὸν πάντοτε προσβαλλομένων ὑπὸ ραγδαίων βροχῶν. Οἱ κάτοικοι ἦσαν ἀπομεμωνημένοι ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον δι' ἔλλειψιν δρόμων καὶ διὰ ποταμοῦ πλατέως ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπῆρχε γέφυρα. Ὁμίλουν δὲ καὶ τὸσον βάρβαρον διάλεκτον, ὥστε δυσκόλως ἐνόουν αὐτὴν οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων. Ὁ Ὄβερλῆνος ἤρχισε μετ' ὄλον τὸν συνήθη ζῆλόν του νὰ προσπαθῆ νὰ τοὺς βελτιώσῃ· ἀλλὰ τὸσον ἦσαν ἐσκοτισμένοι, ὥστε δὲν ἤθελον νὰ βελτιωθῶσι, δὲν ἤθελον νὰ ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς, δὲν ἤθελον νὰ γίνωσιν εὐδαίμονες· μάλιστα τινὲς ἐξ αὐτῶν τὸσον πολὺ ἐταράχθησαν ὅταν ἤκουσαν τὸν Ὄβερλῆνον νὰ τοὺς παρακινήσῃ εἰς τὸ καλόν, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐξηλοφορτώσωσι διὰ νὰ τῷ δείξωσιν ὅτι δὲν παραδέχονται νὰ ὀμιλῆ ἐναντίον εἰς τὰ πάτριά των, εἰς τὰ ἀρχαῖά των ἤθη καὶ ἔθιμα. Τοιαύτη συνήθως εἶναι ἡ μοῖρα πάντων ἐκείνων ὅσοι ποθοῦσι τὴν βελτίωσιν τῶν ἄλλων καὶ ἐργάζονται ὑπὲρ αὐτῆς· δὲν ἐννοοῦνται, κατατρέχονται, διώκονται. Ἄλλ' αὐτοὶ, ἂν ἀληθῶς καὶ εἰλικρινῶς ποθοῦσι τὸ καλὸν τῶν ἄλλων, ὑποφέρουσι ταῦτα μετ' ὑπομονῆς καὶ ἀγγογίστως, καὶ διότι ἔχομεν χρέος νὰ πράττωμεν τὸ καλὸν πρὸς τοὺς θέλοντας νὰ μᾶς βλάπτωσι καὶ διότι ἀδύνατον νὰ μὴ οἰκτῆρωμεν πάντας τοὺς ἐσκοτισμένους ἐκείνους οἵτινες νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸσον καλοὶ καὶ τὸσον φρόνιμοι ὥστε δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ γίνωσι καλλίτεροι καὶ φρονιμώτεροι. Ὁ εὐγενὴς καὶ ἀκλόνητος διδάσκαλος ὢν ἀληθῶς τοῦ Χριστοῦ μαθητῆς, εἶχε ταῦτα ὡς ἐλατήριά του· διότι ἀκούσας περὶ τοῦ σκοποῦ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἔμελλον νὰ τὸν προσβάλλωσι τὴν κυριακὴν, ἐξέλεξεν ὡς θέμα τοῦ λόγου του τὰς ἐξῆς λέξεις τοῦ Σωτῆρος, εἰλημμένας ἐκ τῆς θαυμαστῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλίας Του. «Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ' ὅστις σὲ ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην» καὶ ἀπέδειξεν μετ' ὀπόσης ὑπομονῆς πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν τοῦ κόσμου τὰ ἀδικήματα. Μετὰ τὴν ἐκκλησίαν οἱ ἐχθροὶ του συνήλθον εἰς μίαν οἰκίαν καὶ ἐγέλων λέγοντες, σήμερον θὰ ἴδωμεν ἂν ὁ δάσκαλος πράττῃ ὅσα διδάσκει εἰς τοὺς ἄλλους. Αἴφνης ὁμως εἶδον τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῶν ἀνοιγομένην καὶ αὐτὸν τὸν Ὄβερλῆνον εἰσερχόμενον.—Ἰδοὺ ἐγὼ, φίλοι μου, τοῖς εἶπε μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀτα-

ραξίας καὶ ἀξιοπρεπείας, εἰξεύρω τὰ σχέδιά σας· θέλετε νὰ μὲ τιμωρήσῃτε διότι δὲν σᾶς ἀρέσκει ἡ διαγωγή μου. Ἄν ἐπραξά τι κακὸν τιμωρήσατέ με. Εἶναι καλλίτερον νὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς τὰς χεῖράς σας παρὰ νὰ ὑποπέσητε εἰς τὸ κακὸν τῆς ἐνέδρας.

Αἱ ἀπλᾶ αὐταὶ λέξεις, ἡ γλυκύτης καὶ ὁ εὐγενὴς τόνος μετ' οὗ ἐρρέθησαν, ἔφερον τὸ θαυμάσιον ἀποτέλεσμα των, μεταβαλοῦσαι τὴν γνώμην τῶν χωρικῶν, οἵτινες εἰλικρινῶς τῷ ἐζήτησαν συγχώρησιν καὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀμφιβάλλουσι περὶ τῶν εὐγενῶν του αἰσθημάτων.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν τινὲς ἐκ τῶν κατοίκων πλησιοχώρου χωρίου ἀπεφάσισαν νὰ τὸν συλλάβωσι καὶ νὰ τὸν ρίψωσιν εἰς λάκκον ὕδατος. Ὁ Ὄβερλῆνος τὸ ἔμαθε καὶ εἰς τὸν λόγον του ὠμίλησε περὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀσφαλείας, ἣν ἀπολαοῦσιν ὅσοι ἐμπιστεύονται εἰς τὸν Κύριον, καὶ περὶ τῆς ἀρωγῆς, ἣν παρέχει εἰς τοὺς ὑπηρέτας Του. Ἐξέφρασε δὲ πίστιν ἀκλόνητον ὅτι οὐδὲ θριξὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν πίπτει χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ Ἐκεῖνος. Πορευόμενος εἰς τὸν οἶκον τοῦ διήλθε πλησίον δύο ἐκ τῶν ἐνεδρευόντων αὐτὸν ἄλλ' οὗτοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν προσβάλλωσιν. Ἄν εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα ὑπῆρχε καὶ τις ἄλλος ἱεροκῆρυξ, ὅμοιος μετὰ τοὺς εἰς τὰ μέρη μας, ὁ Ὄβερλῆνος δὲν θὰ ἔμενε βεβαίως τόσα ἔτη ἐκεῖ ἀλλὰ θὰ ἀπεδιώκετο κακῶς ἔχων ὡς ἀνίερος τῶν πατρίων καταποστητῆς, ὡς ἐχθρὸς τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος. Κατὰ καλὴν ὁμως τύχην τῶν χωρικῶν τοιοῦτος ἀνοιχτομάτης ὁδηγὸς ἔλειπε καὶ ὁ Ὄβερλῆνος δὲν ἀπεδιώχθη.

Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν κατὰ πρῶτον ὁ Ὄβερλῆνος ἦλθε μετὰ τῶν χωρικῶν οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχον ἐργαλεῖα διὰ νὰ σκάπτωσι τὴν γῆν καὶ ἐπομένως ἔπασχον ἀπὸ πολλὴν ἀνέχειαν. Δὲν ἠδύνατο νὰ σπεύρωσιν, ἀλλ' ἐτρέφοντο μετὰ εἶδος γεωμήλων. Πρὸ ὀλίγον ἐτῶν ἔζων μετὰ ἄγρια μῆλα καὶ ἀπίδια, ἀλλ' ἡ πείνα τοὺς ἠνάγκασε νὰ φυτεύσωσι πατάτας. Ἡ τροφὴ λοιπὸν συχνάκις ἔλειπε δὲν ὑπῆρχον δὲ καὶ δρόμοι διὰ νὰ μεταβαίνωσιν οἱ χωρικοὶ εἰς πλησιόχωρα μέρη καὶ πωλοῦντες τὰ προϊόντα των ἂν ἀγοράζωσιν ἄρτον· ὁ ποταμὸς ἦτο διαβατὸς μόνον τὸ θέρος διὰ πετρῶν ριπτομένων ἐντὸς αὐτοῦ. Ὁ Ὄβερλῆνος ἐπέισθη ὅτι μέγα καλὸν θὰ προσεγίνετο εἰς τὸν τόπον ἂν ὁ ποταμὸς ἐγεφυροῦτο, καὶ ἂν

δρόμος τις κατεσκευάζετο· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἀρχίσῃ τὰ ἔργα ταῦτα ὅσαδῆποτε ἐξοδα καὶ ἂν ἀπήτουν, μολονότι δὲν εἶχε λεπτόν. Ὁ λαὸς τὸ τοιοῦτον ἐνόμιζεν ἀδύνατον καὶ ἐπομένως πάντες ἤρνούοντο νὰ συμπράξωσιν αὐτῷ. Ἄλλ' ὁ Ὄβερλῆνος ἠδύνατο νὰ μὲνη ἄπρακτος; Ὅχι· λοιπὸν ἀδιακόπως παρέστηεν εἰς τοὺς χωρικοὺς τὰς ὀφειλάς, αἱ ὁποῖαι θὰ προκύψωσιν ὅταν δύνανται νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ πολλὰ τοιαῦτα. Ἀλλὰ βλέπων ὅτι οὐδὲν ὀφέλει, τέλος ἀνεφώνησεν, «ὅσοι εὐρίσκουν καλὴν τὴν πράσιν μου ἄς ἔλθωσι νὰ ἐργασθῶμεν ὁμοῦ» εἰπὼν δὲ τοῦτο ἔλαβε σκαπάνην εἰς τὸν ὠμόν του καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ μέρος ὁπότεν τὸ ἔργον ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ. Τότε ἐκθαμβοὶ οἱ χωρικοὶ ἐλησμόνησαν τὰς προφάσεις των καὶ ἔτρεχαν πρὸς βοήθειάν του· ἔθεσεν ἕκαστον νὰ ἐργάζηται εἰς θέσιν τινὰ, αὐτὸς δὲ ἐκράτησε τὸ δυσκολώτερον καὶ κινδυνωδέστερον ἔργον. Καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν μετὰ πολλῆς προθυμίας ἠργάζετο ἀδιαφορῶν δ' ὅτι οἱ λίθοι ἐκτύπτων τὰς χεῖράς του καὶ δι' ὅτι αἱ ἀκανθαὶ ἐτρύπων αὐτάς. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀμίλλης, τὸ ὁποῖον τὸ εὐγενὲς του παράδειγμα ἐξήγειρε ταχέως συνεκίνησεν ὅλην τὴν ἐνορίαν· οἱ χωρικοὶ ἔσπευδον εἰς βοήθειάν του καὶ μετὰ παρέλευσιν οὐχὶ πολλοῦ χρόνου ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περιπατῆ ἐπὶ τῆς νέας καὶ ἐξαιρέτου ὁδοῦ καὶ τῆς ξυλίνης γεφύρας ἣν κατεσκεύασε μέχρι τῆς πόλεως Στρασβούργου!

Πόση ἐμπιστοσύνη καὶ χαρὰ ἐγεννᾶτο εἰς τὰς καρδίας τῶν χωρικῶν ἐκείνων καὶ ἐκαρποφόρει ὅτε ἀφ' ἐνός μὲν ἤκουον τὰς κυριακάς τὸν διδάσκαλόν των ὀμιλοῦντα πρὸς αὐτοὺς περὶ τῆς «καταπαύσεως ἐκείνης ἣτις μένει εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ» καὶ περὶ τῆς πόλεως ἐκείνης ἣτις ἔχει «θεμέλια» καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἄλλην ἡμέραν συνώδευαν αὐτὸν φέροντα σκαπάνην ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἀδιαφοροῦντα εἰς τοὺς κόπους καὶ εἰς τοὺς κινδύνους καὶ μόνην ἐπιθυμίαν ἔχοντα νὰ ὑπηρετήσῃ αὐτούς!

Σήμερον μένουσι πολλὰ σημεῖα τοῦ ἀκαμάτου ζήλου του καὶ τῆς ἀνεξαντλήτου ἐνεργητικότητός του εἰς τὸ μηκέτι βάρβαρον ἐκεῖνο χωρίον. Οἱ χωρικοὶ ἤδη λαλοῦσι γλαφυρὰν γλῶσσαν, αἱ ὠραῖαι οἰκίαι των πᾶσαι εἶναι περικυκλωμέναι ἀπὸ ἀνθηρῶν κήπων· οἱ δὲ περιγηγῆται λέγουσιν ὅτι εἶναι κατ' ἐξαιρέσιν εὐγενεῖς καὶ γλυκαῖς τοὺς τρόπους. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν σήμερον εἶναι ἀληθῶς εὖσε-

θεῖς ἄνθρωποι καὶ οὐ μόνον συνδέονται μεταξὺ των διὰ μεγάλης ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ δεικνύονται πολὺ φιλόξενοι εἰς τοὺς ξένους, καὶ τοιοῦχι πλούσιοι, καὶ εὐεργετικοὶ πρὸς πάντας τοὺς πτωχοτέρους των· προσέτι δίδουσι καὶ μέγαν ἀναλόγως τῆς καταστάσεώς των ἔρανον εἰς ἐταιρίας φιλανθρωπικάς. Ὁ σεβαστὸς καὶ ἀγαπητὸς των διδάσκαλος διέτριψε μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἠργάσθη ἐπὶ ὅλα ἐξήκοντα ἔτη· τίς δὲ δύναται νὰ μετρήσῃ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον προήλθεν ἐκ τῆς εὐσεβείας καὶ ὑπομονῆς ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου; Πόσα καλὰ λοιπὸν δυνάμεθα νὰ διδαχθῶμεν ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ μεγάλου καὶ ἀγαθοῦ Ὄβερλίνου; Οἱ περὶ ἡμᾶς δυνατὸν νὰ εὐρίσκωνται ἐν σκότει, νὰ μὴ μᾶς ἐννοῶσι, νὰ μᾶς κατατρέχουσιν· ἡμεῖς ὁμῶς ἂν ἤμεθα χριστιανοί, ὡς ὀνομαζόμεθα, πρῶτον μὲν κανένα δὲν θά κατατρέχομεν ἀλλὰ μᾶλλον θά συμπαθῶμεν πρὸς ὅσους πάσχουσιν ἐνῷ ζητοῦσι νὰ πράττωσι τὸ καλὸν καὶ δεύτερον θά θεωροῦμεν χρέος μας νὰ βοηθῶμεν καὶ νὰ εὐεργετῶμεν, ἔστω καὶ κατατρεχόμενοι διὰ τοῦτο, καὶ ὁ Χριστὸς «διήρχετο εὐεργετῶν.»

Κ Α Ι Ρ Ο Σ

Ἄφου προσδιωρίσῃς τὸν καιρὸν, καὶ ὄν πρέπει νὰ ἀναπαύῃσαι μὴ ζῆς μήτε μίαν ὥραν χωρὶς νὰ πράττῃς ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πράξῃς, ἀρχίζων καὶ μὴ διακόπτων τὴν ἐργασίαν ἕως οὗ τελειώσῃ. Ἐργασία, παίγιον, ἢ μελέτη, ὅ,τι καὶ ἂν ᾖ, ἀρχίζε το καὶ τελειώνε το· μετὰ τοῦτο ἀρχίζε τὸ ἀκόλουθον χρέος σου χωρὶς ν' ἀφίσης νὰ παρέλθῃ ἐν τῷ μέσῳ καιρὸς.

Σ Υ Ζ Υ Γ Ο Ι

Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ γινώσκουσιν ὅτι οὐδεμία ὠραιότης ἔχει διαρκῆς θέλητρον ἐκτὸς τῆς ἐσωτερικῆς τῆς ψυχῆς καὶ ὅτι ἡ τῶν τρόπων καλοκαγαθία εἶναι μᾶλλον ἐλκτική ἀπὸ τοῦ προσώπου τὴν εὐμορφίαν, ὅτι ἡ μετριότης καὶ γλυκύτης εἶναι τὰ ἀληθῆ καὶ διαρκῆ κοσμήματα· καθότι ἡ ἔχουσα τὰ προτερήματα ταῦτα εἶναι ἱκανὴ νὰ διοικήσῃ οἰκογένειαν, νὰ ἀναθρέψῃ τέκνα, νὰ θέλγῃ τὸν σύζυγον καὶ νὰ ζῆ σωφρόνως. Ταῦτα μόνον εἶναι τὰ θέλητρα, τὰ καθιστῶντα τὰς γυναῖκας ἀξιεράστους καὶ τὰ ἀποσπῶντα τὸ σέβας τῶν ἀνδρῶν.

Ε Π Η Χ Ρ Υ Σ Α

Ἐὰν ἀποφεύγῃς τὰς πράξεις δι' ἃς κατακρίνεις τοὺς ἄλλους θέλεις ἀποκτήσῃς καλὸν ὄνομα.

— Ἄν ᾖσαι ἄνθρωπος φρόνιμος θά φέρῃσαι εἰς τὸν κόσμον ὅπως φέρεται καὶ ἡ σελήνη· δείκνυε τὸ ἐν μόνον μέρος σου, μὴ πολυδεικνύεσαι διὰ μιᾶς· ὅ,τι δὲ δείκνυεις ἔστω ἤρεμον, ψυχρὸν καὶ καθαρὸν.

— Ἀπόφευγε πάντοτε τὴν συναναστροφὴν, ἐν ᾗ εἶσαι βιασμένος νὰ λέγῃς χονδροειδεῖς ἀστείότητας, διότι ἡ τοιαύτη συναναστροφὴ πολὺ ἠθικῶς σὲ βλάπτει. Ἡ θαναυσότης οὐδέποτε εἶναι ἀστεία· ἡ βεβήλωσις οὐδέποτε κινεῖ εἰς θαυμασμόν, ἅμα δὲ οἱ τρόποι καὶ ἡ ὀμιλία σου κλίνουσι πρὸς τὸν κατήφορον τοῦτον, πᾶν ὅ,τι ἔχουσιν ἀνθρώπινον, πᾶν ὅ,τι ἔχουσι θελκτικὸν κινδυνεύει τὸν ἔσχατον κίνδυνον.

— Πολλοὶ γονεῖς καταστρέφουσι τὰ τέκνα των διὰ τῆς ἀλόγου ἀγάπης των, ὑπὸ τῆς ὁποίας κινούμενοι θεραπεύουσιν ὅλας των τὰς ὀρέξεις οὐ μόνον τὴν ὥραν τῆς τραπέζης ἀλλὰ καὶ πάντοτε.

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΧΡΩΜΑΤΟΣ
ΑΝΘΕΩΝ

Τὰ ἄνθη τίθενται ἐντὸς ὑελίνου γωνίου, τὸ ὁποῖον ἀναστρέφεται ἐπὶ πινακίου περιέχοντος σταγόνας τινὰς διαλελυμένου ἀμμωνιακοῦ ἁλατος. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τὰ γαλάζια ἰόχροα καὶ ροδόχροα ἄνθη γίνονται πράσινα, τὰ ἐρυθρὰ γίνονται μαῦρα, τὰ δὲ λευκὰ κίτρινα. Κρατοῦσι δὲ τὰ χρώματα ταῦτα ἐπὶ τινὰς ὥρας. Ἄν ἀντὶ τοῦ διαλελυμένου ἀμμωνιακοῦ ἁλατος τεθῇ ὑδροχλωρικὸν ὀξὺ πολλὰ ἄνθη δυνατὸν νὰ γίνωσι κόκκινα.

Σ Τ Α Τ Ι Σ Τ Ι Κ Α Ι

Ἐξαγωγή γαιανθράκων ἐξ Ἀγγλίας τὸ 1872.

Κατὰ τὴν τελωνιακὴν ἐκθεσιν τοῦ ἠνωμένου βασιλείου τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας, κατὰ τὸ 1872 ἐξήχθησαν ἐκ τῆς ἐπικρατείας ἐκείνης γαιανθράκες βαροῦντες 12,712,231 τόνους, καὶ ἐκτιμώμενοι 9,858,418 λ. σ. Ἐκ τούτων ἔλαβον, ἢ μὲν Γαλλία 2,152,527 τ. ἢ δὲ Γερμανία 2,074,622 τ. ἢ Ἰταλία 898,468 τ. ἢ Ρωσσία 774,255 τ. ἢ Ἰνδικὴ 518,653 τ.

ἢ Αἴγυπτος 509,719 τ. ἢ Ἰσπανία 501,599 τ. ἢ Δανία 637,706 τ. ἢ Σουηδία 486,763 τ. ἢ Ὀλλανδία 468,424 τ. τὰ δὲ λοιπὰ ἐπέμφθησαν εἰς ἄλλας χώρας ἀναλόγως τῆς βιομηχανίας ἐκάστης.

Ἰαπωνία καὶ ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς

Ὁ ἐν Ἰεδδῶ ὑποπρόξενος τῆς Ἀγγλίας γράφει ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰαπωνίας ἀνέρχεται εἰς 32,794,897 ψυχὰς, ὧν 16,733,698 ἄρρενες καὶ 16,061,199 θῆλας. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰεδδοῦς κατὰ πολὺ ἐξωγώγη. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν, γινομένην μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως, οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀριθμοῦνται εἰς 780,324 ἢτοι 416,812 ἄρρενες 363,509 θῆλαις. Ἡ ἀνισότης μεταξὺ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀρρένων καὶ τοῦ τῶν θηλέων ἀποδίδεται εἰς τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν «κουλίων» ἢτοι ἀστέγων ἀνθρώπων οἵτινες ἐκτελοῦσιν ὅλα τὰ βαρῆα ἔργα τῶν πολιτῶν. Ἡ Ἰεδδῶ εἶναι πόλις καθ' ὑπερβολὴν ἐκτεταμένη. Ἡ ἐπιφάνεια τὴν ὁποίαν ἡ πρωτεύουσα αὕτη κατέχει, ἐμπερ' λαμβανομένων τῶν διασχίζουσῶν αὐτὴν ὁδῶν, διωρύχων, ποταμοῦ κλπ. εἶναι περίπου 21,828,000 Σουβοί, ἢτοι 18,040 στρέμματα ἢ 28 τετραγωνικὰ ἀγγλικὰ μίλια. Ὡστε ἡ πόλις αὕτη ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν, ἐξαίρεσει μόνου τοῦ Λονδίνου, εἶναι ἡ μεγίστη πόλις τοῦ κόσμου.

Ταχυδρομεῖα Εὐράπης

Τὸ γενικὸν εἰσόδημα ὄλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν ταχυδρομείων εἶναι σχεδὸν 20,000,000. Ἐχουσι δὲ ὅλα τὰ ταχυδρομεῖα ὁμοῦ 180,000 ὑπαλλήλων, ὧν 33,000 τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ, 27,000 τὰ ἐν Γαλλίᾳ, 60,000 τὰ ἐν Γερμανίᾳ. Ἐκ 3,300,000,000 ἐπιστολῶν, ἐτησίως ριπτομένων εἰς τὰ ταχυδρομεῖα, αἱ 490,000, φθάνουσιν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον δυνάμει διεθνῶν συνθηκῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀνέρχεται εἰς σχεδὸν χιλίας.

ΕΝΑΕΡΙΑ ΚΤΙΡΙΑ

Ὡς πολλοὶ ἄλλοι πολύτιμοι ἐφευρέσεις οὕτω καὶ αἱ νέαι κρεμασταὶ γέφυραι εἶναι ἀποτέλεσμα συνεχῶν τελειοποιήσεων. Ἄγνοδῦμεν πόθεν προέκυψεν ἡ ἰδέα τῆς συζεύξεως ὀχθῶν ποταμοῦ ἢ χασμάτων κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον. Δυνατὸν νὰ ἐλήφθη ἐκ τῶν πιθήκων, οἵτινες, ὡς οἱ περιηγηταὶ περιγράφουσι,

κατασκευάζουσι μὲ τὰ σώματά των γεφύρας ὅταν τύχουσιν ἐμπόδιον ὡς τὰ ἄνω, κατὰ τὴν πορείαν των. Τινὲς νομίζουσιν ὅτι δένδρον ἐκρίζωμένον ἢ κλημα ἔδωκε τὸ σχέδιον. Πλὴν τοῦτο ἔστω ὡς εἶναι, ἡμεῖς γινώσκουμεν ὅτι γέφυραι κρεμασταὶ χονδροειδεῖς ὑπῆρχον πρὸ αἰώνων εἰς Ἰνδικὴν, Σινικὴν, καὶ Νότιον Ἀμερικὴν, ὅπου κλάδοι καὶ κλωνάρια σχηματίζοντα πάτωμα κρεμασμένον διὰ σχοινίων ἐξ ἰσχυρῶν φλοιῶν ἢ κλημάτων ἐχρησίμευον ὡς γέφυραι πρὸς μεταφορὰν φορτίων ελαφρῶν. Τὰ εὐθραυστα ταῦτα κατασκευάσματα πολλάκις θά διεσπῶντο αἰφνης καὶ θά ἐκλονίζοντο ὑπὸ τὰ βάρη ἢ ὅτε ἰσχυροὶ ἄνεμοι ἔπνεον. Τὸ ζήτημα ἂν οἱ Σῖναι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοὺς πιθήκους ἢ οἱ πίθηκοι ἀπὸ αὐτοὺς ἀφίνομεν εἰς ἄλλους νὰ λύσωσι.

Αἱ τῶν ἀγρίων αὔται γέφυραι ἦσαν βεβαίως πολὺ διαφορετικαὶ ἀπὸ τὰς σημερινὰς κρεμασταὶς γεφύρας. Ἐκεῖναι ἦσαν κατασκευασμέναι διὰ τὴν τῶν πεζῶν διάβασιν· δὲν εἶχον πλατὺν ἐπίπεδον ἐπ' αὐτῶν δρόμον καὶ ἀκόμη ὅτε ἦσαν μικραὶ· ὅτε δὲ αἱ συνδεόμεναι ὄχθαι ἀπέχον ἀρκετὸν διάστημα ἐκρέμαντο ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην ὡς ἀνεστραμμένη ἀψὶς ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ διαβάτης ἔπρεπε νὰ καταβῇ διὰ νὰ ἀναβῇ πρὸς τὴν ἄλλην ἄκραν. Ἡ ἰδέα νὰ κρεμάζηται δρόμος ὀριζόντιος ἀπὸ τεταωμένα σχοινία πρέπει νὰ ἐγεννήθη εἰς τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπου καταγινομένου εἰς τὰ μηχανικὰ καὶ μόνον κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους ἐβλήθη εἰς πράξιν.

Γέφυραι κρεμασταὶ σήμερον ὑπάρχουσι πολυάριθμοι καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ· καὶ συνδέουσι μέρη τὰ ὁποῖα ἦτο ἀδύνατον νὰ συνδεθῶσι διὰ κοινῶν γεφυρῶν.

Τὸ 1814 ὁ περίφημος ἀρχιτέκτων Τελφὸλδ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου εἰς τὰς κρεμασταὶς γεφύρας. Μετὰ δὲ τέσσαρα ἔτη ἔδωκε σχέδιον πρὸς κατασκευὴν ἐξ ἀλύσσεων γεφύρας ἐπὶ τοῦ Πόρου Μινὰ εἰς τὴν βόρειον Οὐαλίαν, ἢ ὁποῖα γέφυρα ἔπρεπε νὰ κρατῇ τὴν ὁδὸν 100 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑψωμένων ὑδάτων. Ἡ ἀπόστασις ἢ μεταξὺ τῶν κέντρων τῶν στηριζουσῶν στηλῶν ἦτο 550 ποδῶν, αἱ δὲ στηλαὶ ὑψοῦντο ἐκ τῆς κοίτης τοῦ Πόρου. Αἱ κύριαι ἀλύσεις ἦσαν δεκαεξὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ αἱ ἄκραι των ἔπρεπε νὰ στερεωθῶσι δι' ὀγκώδους κτιρίου, στηριζομένου ἐπὶ λιθοκτιστῶν

αψίδων μεταξύ τῶν στηλῶν καὶ τὴν πλησίον ἐκάστης στήλης ὄχθην. Τὸ σχέδιον ἐνεκρίθη καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἤρξατο τὸ 1819. Πρῶται ἐκτίσθησαν αἱ παρά τὰς δύο ὄχθας τοῦ στενοῦ ἀψίδες, ὁ δὲ ὄγκος αὐτῶν εἶναι τοιοῦτος, ὥστε καίτοι ἠργάζοντο ὅσοι ἦτο δυνατόν νὰ ἐργασθῶσιν, ἡ ἐργασία ἐτελείωσε τὸ φθινόπωρον τοῦ 1824. Αἱ δύο στηλαὶ εἶναι 153 ποδῶν ὑψηλαί. Τὸ ὀλικὸν βάρος τοῦ ἀπαιτηθέντος σιδήρου ἀνῆλθεν εἰς 2187 τόνους· τὸ δὲ ὀλικὸν μῆκος τῆς γεφύρας 1710 ποδῶν. Ἡ μεταξὺ τῶν δύο σημείων, ἐξ ὧν κρέματα, ἀπόστασις 579 ποδ. καὶ τὸ ὀλικὸν ἐξοδὸν 120,000 λίρῶν στερλινῶν.

Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν πῶς αἱ γέφυραι αὐταὶ κατασκευάζονται ὑποθέσωμεν πλατύν τινα ποταμὸν ἢ χάσμα τι μεταξύ ὀρέων. Εἰς ἐκάστην τοῦ ποταμοῦ ὄχθην κτίζεται μεγάλη στερεὰ καὶ ὑψηλὴ στήλη. Ἀπὸ τὰς δύο πλευρὰς τῆς μιᾶς στήλης μέχρι τῶν δύο πλευρῶν τῆς ἄλλης στεριοῦνται δύο ἀλύσεις, αἱ ὁποῖαι ὅσον καὶ ἂν τεντωθῶσιν οὐδέποτε θὰ σχηματίσωσιν εὐθεῖαν γραμμὴν ἕνεκα τοῦ μεγάλου βάρους τῶν. Ὑπὸ τὰς δύο ταύτας ἀλύσεις κρεμῶνται ράβδοι σιδηραὶ προσηρμοσμένοι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποτελῶσι γραμμὴν εὐθεῖαν καὶ ἐκτεινόμενοι ἀπὸ τῆς μιᾶς στήλης μέχρι τῆς ἄλλης, ἢ καὶ περαιτέρω. Αἱ ράβδοι αὐταὶ εἶναι ἡ θάσις τοῦ ὀριζοντίου δρόμου, τοῦ κρεμαμένου ἀπὸ τὰς ἀλύσεις, ὅστις ἐπειδὴ συνέχεται μὲ τὰς ἀλύσεις κατὰ μικρὰς ἀποστάσεις φυλάττεται εὐθύγραμμος.

Ἡ πρώτη τῶν ἐπὶ τοῦ Ταμέσιος κατασκευασθῶσιν τοιοῦτων κρεμαστῶν γεφυρῶν ἦτο ἡ εἰς Χάμμερσμυθ. Κατεσκευάσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Γ. Κλάρην. Ἡ γέφυρα ἐκείνη δὲν ὡμοιάζει κατ' ὅλα μὲ τὰς κοινὰς κρεμαστὰς, ἐπειδὴ μέρος τοῦ εὐθυγράμμου δρόμου ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν ἀλύσεων καὶ δὲν ἐκρέματο ἀπ' αὐτάς. Ὁ αὐτὸς ἀρχιτέκτων κατασκεύασε τὰς κρεμαστὰς γεφύρας τοῦ Μαρλόου, τῆς Νορφίλης καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ γέφυραν ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἣτις συνδέει τὰς πόλεις Πέστην καὶ Βούδην. Καὶ αὕτη κτίσθη ἀπὸ ἀλύσεις καὶ ἀπήτησε δέκα ἐτῶν ἐργασίας ὁπως τελειωθῆ, ἐτελείωσε δὲ τὸ 1849 ἀφ' οὗ ἐξωδεύθησαν 100,000 λίραι.

Ἡ ὠραιότατη τῶν ἐπὶ τοῦ Ταμέσιος κρεμαστῶν γεφυρῶν ἦτο ἡ ἐπὶ δεκαοκτῶ ἐτη συνδέουσα τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου εἰς τὸ Οὐγκερφόρ-Μάρκετ. Ἀνηγέρθη τὸ

1841 ὑπὸ τοῦ Βροῦνελ. Συνίστατο ἐκ δυο πλινθοκτίστων στηλῶν ἢ πύργων, ἐκτισμένων κατὰ τὸν Ἰταλικὸν τρόπον καὶ θεμελιωμένων ἐντὸς τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ. Αἱ ἀλύσεις ἦσαν περασμένοι ἐπὶ κυλίνδρων τοποθετημένων εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν πύργων, τὸ δὲ πᾶν τῶμα ἢ ὀριζόντιος δρόμος ἐκρέματο ἀπὸ τὰς ἀλύσεις διὰ μοχλῶν, 1/2 πόδας ἀπεχόντων ἀλλήλων. Τὸ μῆκος τῆς ἦτο 1352 ποδῶν ὁ καταναλωθεὶς σίδηρος ἐβάρη ὑπὲρ τοὺς χιλίους τόνους καὶ ἀνηγέρθη δι' ὀλίγων μόνον μοχλῶν χωρὶς νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ποταμοπλοίαν. Ἡ ὠραία αὕτη γέφυρα μετετοπίσθη τὸ 1862 ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τὸν σιδηρόδρομον Γσάριν-Κρός.

Ἐκ πασῶν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ κρεμαστῶν γεφυρῶν ἡ τῆς Κλίφτονος εἶναι ἡ μᾶλλον ἀξιολογώτατη, ὡς οὕσα ἢ μεγίστη καὶ ὑψηλοτάτη. Ἡ μεταξὺ τῶν στηριγμάτων τῆς ἀπόστασις εἶναι 703 ποδῶν καὶ τὸ ὕψος τῆς 240 πόδας ὑπὲρ τὸ ὕδωρ. Προσέτι ἡ θέσις τῆς εἶναι γραφικωτάτη. Τὰ ὕλικά ἐξ ὧν συνίσταται εἶναι τὰ αὐτὰ ὡς καὶ τῶν ἄλλων γεφυρῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι μεγαλειτέρα ἐκείνων κατηνάλωσε ὑπὲρ τοὺς 1500 τόνους σιδήρου.

Ἄλλη περίεργος τοιαύτη γέφυρα ἐν Ἀγγλίᾳ εἶναι ἡ σιδηροδρομικὴ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τάμαρ, ἐν Σαλτάσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην εἶναι 900 ποδῶν πλατύς, ἡ γέφυρα ἔχει καὶ κεντρικὴν στήλην, ἢ οἰκοδομὴ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἀδύνατος, καθότι τὸ βάθος τῶν ὑδάτων εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ἦτο 70 ποδῶν, ὁ δὲ βυθὸς ἦτο βορβορώδης ἐπὶ 20 εἰσέτι πόδας. Πρὸς κατανίκησιν τῶν ἐμποδίων τούτων κατασκευάσθη πρῶτον μέγας σιδηροῦς κύλινδρος, 100 πόδας ὑψηλὸς καὶ 37 ποδ. διαμέτρου, βαρὺς ὑπὲρ τοὺς 300 τόνους καὶ ἐστήθη ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἔπρεπε νὰ ἀνεγερθῆ ἡ στήλη. Ἡ κάτω θάσις τοῦ κυλίνδρου διασχίσασα τὸν βορβορώδη βυθὸν ἐστάθη ἐπὶ τοῦ στεροῦ ἐδάφους, ἢ δὲ ἄνω ἐξεῖχε 10 πόδας ὑπὲρ τοῦ ὕδατος τὴν ἐπιφάνειαν. Τὸ ἐντὸς τοῦ κυλίνδρου ὕδωρ ἐξήχθη τότε διὰ τῶν ἀντλιῶν καὶ μετὰ τοῦτο ὁ βορβορος, καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐντὸς αὐτοῦ γυμνὸς ὁ ὑποκάτω βράχος. Ἐντὸς τοῦ κυλίνδρου τότε ἐκτίσθη ὠραία ἐκ γρανίτου στήλη μέχρις ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, καὶ αὕτη ἐχρησίμευσεν ὡς θάσις εἰς τέσσαρας σιδηροῦς στήλους, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ γέφυ-

ρα. Τὸ ὀλικὸν μῆκος τῆς γεφύρας ταύτης ἀπὸ τῆς μιᾶς αὐτῆς ἄκρας ἕως τῆς ἄλλης εἶναι 2240 πόδας, ἢτοι σχεδὸν ἡμισὺ μίλιον. Ἡνοίχθη δὲ τὸ 1850 ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς βασιλείσσης Βικτωρίας καὶ ὀνομάζεται Ἀλβέρτου Γέφυρα.

Ἐν Ἀμερικῇ αἱ πλείσται τῶν κρεμαστῶν γεφυρῶν δὲν κρέμανται ἀπὸ ἀλύσεις ἀλλ' ἀπὸ σχοινία ἐκ σιρμάτων μεταλλικῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐφθνηότερα εἶναι καὶ ἐλαφρότερα καὶ δὲν ἀπαιτοῦσιν ὀγκώδη κτίρια ὅπως στηρίζονται. Αἱ στηλαὶ ἢ πύργοι ἐφ' ὧν στηρίζονται κτίζονται ἐκ λίθων, πλίνθων ἢ καὶ ξύλων. Δι' ἐλεφράς γεφύρας πύργοι ξύλινοι εἶναι ἐφθνηοὶ καὶ διαρκοῦν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἂν προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὰς ἐπιρρείας τῆς ἀτμοσφαιρας χρωματιζόμενοι ὡς χρειάζεται. Ἡ νέα κρεμαστὴ γέφυρα, ἢ εἰς τὸν καταρράκτην τοῦ Νιαγάρα στηρίζεται ἐπὶ πύργων ξύλινων 100 ποδῶν ὑψηλῶν. Ἡ γέφυρα αὕτη εἶναι ἡ μακρυτέρα τοῦ κόσμου καθότι τὸ μεταξὺ τῶν στηριγμάτων αὐτῆς διάστημα εἶναι 1268 ποδῶν τὸ δὲ πλάτος τοῦ δρόμου τῆς 10.

ΝΕΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΑ ΤΩΗ ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ

—ο—

Δ'. Μετεωρολογικά.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ πρώτου μέρους τῆς ἐκθέσεως τῶν ΚΚ. Κρόση Σπινέλλη, καὶ Σίβελ περὶ τῆς τολμηρᾶς αὐτῶν ἀεροπορίας εἰς ὕψος μέγα ἐφάνη καὶ τὸ δεύτερον, τὸ μετεωρολογικὸν ἔχον οὕτω·

Εἶχομεν μεθ' ἑαυτῶν βαρόμετρα, θερμομέτρα, ὑγρόμετρα, ἐργαλεῖον δι' οὗ σημειοῦνται στιγμαί, καὶ φύλλα χάρτου, ἐφ' ὧν ἦσαν τυπωμένοι ζητήσεις πληροφοριῶν, τὰ ὁποῖα ἐμέλλομεν νὰ ρίπτωμεν ἀπὸ διαφόρους θέσεις. Τὰ αὐτὰ ἐργαλεῖα μᾶς εἶχον χρησιμεύσει καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην ἀνάβασιν μας, γενομένην τὴν 26 ἀπριλίου 1873, ὅτε εἶχομεν μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Κ. Ἰοβέρτον, Πενῶδον καὶ τὸν δόκτορα Ποτάρδον. Εἶχομεν προσέτι ἐν χροόμετρον μαρτυρικόν, ἐσφραγισμένον, τὸ ὁποῖον μᾶς παρεχώρησεν ὁ Κ. Ἰάνσεν, καὶ ἐν ἡλεκτροσκόπιον, ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Ἐρβὲ Μαγγόν.

Διὰ τῶν ἐπιτευχθέντων πληροφοριῶν, εἶτα κατὰ τὴν ἀεροπορίαν εἶτε μετὰ ταῦτα, ἡδυνή-

θημεν νὰ χαράξωμεν τὸ διάγραμμα τῆς ἀναβάσεως, περιέχον σχεδὸν πᾶσαν ἐνδιαφέρουσαν σημείωσιν.

Ἀναχωρίσαντες ἐκ τοῦ καταστήματος τοῦ ἀερίου τῆς Βιλλέττης τὴν 41ην ὥραν καὶ 33 λεπτά, εἰσῆλθομεν μετὰ τέσσαρα λεπτά, ἀναβάντες 1490—1500 μέτρα, ἐντὸς νεφῶν 300 μέτρων πάχους, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ διεσχίσασαμεν εἶδομεν ἐπ' αὐτῶν τὴν σκιάν τοῦ ἀεροστάτου ἀλλ' ἄνευ φωτεινοῦ κύκλου. Ὑπεράνω τοῦ ἀεροστάτου ἔλαμπε τότε λαμπρότατος ἥλιος, σκεπαζόμενος κάποτε ἀπὸ νεφῆδια, σχηματίζοντα στρώμα ἀρκετὰ συνεχές, προξενοῦν ἀντανάκλασεις μαργαρώδεις καὶ ὦν τὸ ὕψος, ὡς ὑπολογίσασαμεν, πρέπει νὰ ἦτο 9—10,000 μέτρων. Ἀπὸ τὸ μέγιστον ὕψος ὅπου ἐφθάσαμεν, ἢτοι 7300 μέτρων, ἐφαίνοντο 2000 μέτρα ὑψηλότερον μας. Τὰ νεφῆδια ταῦτα, διὰ τῶν ὁποίων τὸ φῶς διήρχετο ὡς διὰ σφαιρας ἀκατεργάστου, μόνον δις ἢ τρίς μᾶς ἐκρυψαν ὄλος δι' ὄλου τὸν ἡλιακὸν δίσκον. Ἐπροξένησαν δὲ καὶ μικρὰς δονήσεις εἰς τὸ ἀερόστατον πρὸς τὰ ἄνω, ἐνῶ διετρέχομεν γραμμὴν ὀριζόντιον, μεταξὺ 4800 καὶ 5000 μέτρων πρὸς εὐκολίαν τῶν παρατηρήσεών μας. Τὸ ὕφασμα τοῦ ἀεροστάτου, ὃν χρώματος θαθέως, ὅτε μὲν ἀπερρόφα τὰς ἀκτῖνας ἡλίου καυστικοῦ, ὅστις μᾶς ἔκαιε τὸ πρόσωπον, ὅτε δὲ ἐδέχετο αὐτάς πολὺ χαλαράς. Αἱ δονήσεις αὐταὶ ἠνάγκασαν τὸν Κ. Σίβελ νὰ ρίπτῃ τὸ ἔρμα κατὰ πολὺ μικρὰς ποσότητας, τὸ ἔρριπτε δὲ κατὰ σάκκους ὅταν ἠθελήσαμεν νὰ ἀνέλθομεν ὑψηλότερον. Εἰς ὕψος 7,300 μέτρων, μόνον 30 ἢ 40 χιλιόγραμμα, ἐκ 380 ἂ εἶχομεν λάβει μεθ' ἑαυτῶν, ἔμεινον, τὸ ὁποῖον καὶ ἠλάττωσε τὴν ταχύτητα τῆς καταβάσεώς μας ὀλίγον. Τὸ ἀερόστατον, ὃν κατὰ τὸ τρίτον πλήρες ἐκρατεῖτο εἰς τὸν ἀέρα ὡς ἐκ τοῦ σχήματός του...

Τὸ κάτω στρώμα τῶν νεφῶν ἔμεινε πυκνωμένον μέχρι μεσημβρίας, μετὰ ταῦτα ἐτρυπήθη εἰς πολλὰ μέρη καὶ τελευταῖον διελύθη εἰς τεμάχια, διὰ τῶν διαστημάτων τῶν ὁποίων ἐφαίνετο καθαρώτατα ἡ γῆ. Ὁ ἀῆρ ἦτο καθαρώτατος, ἄνευ ἀτμῶν δυναμένων νὰ ἐμποδίζωσι τὴν ὀπτικήν ἀκτίνα, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου, ἐναντίον εἰς τὸ κοινὸν φρόνημα, οἱ δρόμοι ἐφαίνοντο ἐπὶ τῆς γῆς εὐκρινέστατα ὡς γραμμαὶ κιμωλίας, οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ ρυάκες ὡς γραμμαὶ ἐξ ὑδραργύρου, λάμποντος εἰς τὸν ἥλιον, τὰ δάση ὡς μελανωπὰ στιγ-

ματα με περιέρχους περιφερείας· αἱ πόλεις ὡς κιτρινωποὶ χόρται ἔχοντες γραμμὰς μόλις φαινόμενας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν αἱ ὁδοί, καὶ ἀκόμη ἐφαίνετο ἡ κατὰ χρῶμα διαφορά τῶν γεωργημάτων.

Προσέτι ἀνερχόμενοι ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς 5000 ὕψος καὶ κατερχόμενοι εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος ἀπαντήσαμεν σωροὺς ελαφροτάτων κρυστάλων πάγου πολὺ ἀπεχόντων ἀλλήλων. Καὶ τὰς δύο φορές ἐπὶ τρία ἕως τέσσαρα λεπτὰ ἐβλέπομεν ὑπὸ τὸ ἀερόστατον κρυστάλα ὡς βελόνας ἀπέχοντα ἀλλήλων 20—40 ἐκατοστόμετρα, τὰ ὁποῖα ἤκτινοςβόλουν εἰς τὸν ἥλιον τόσον ὥστε, καὶ τοὶ ἦσαν μικρότατα, ἐφαίνοντο ἐξ ἀποστάσεως 100 μέτρων. Ἄνω καὶ περίξ ἡμῶν δὲν εἶδομεν. Ἴσως ἡ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ἀντανάκλασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ φαίνονται μόνον ὅταν ἀπὸ ἄνω τὰ ἐβλέπομεν. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἐπρεπεν ἀτάδιασχίσωμεν κατερχόμενοι. Ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθημεν νὰ συνάξωμεν ἐξ αὐτῶν ἐντὸς τῶν παγοκιβωτίων, τὰ ὁποῖα ὁ Κ. Ὑρὼ δὲ Βιλλενέβ μᾶς εἶχε δώσει. Σημειωτέον ὅμως ὅτι οἱ σωροὶ οὗτοι οὐδόλως ἠλλάττωνον τὴν καθαριότητα μεθ' ἧς ἐβλέπομεν τὰς ἐπὶ τῆς γῆς γραμμὰς.

Ὁ Κ. Σίβελ, εἰς ὃν ἦσαν ἀνατεθημένα αἱ θερμομετρικαὶ καὶ ὑγρομετρικαὶ παρατηρήσεις, ἐξηκρίβωσεν ὅτι ἡ θερμοκρασία ἐκ 13 βαθμῶν, ὡς ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως, ἠλαττοῦτο ταχέως ἕως οὗ ἐφθάσαμεν εἰς τὰ νέφη, ὅπου τὸ θερμομέτρον κατέβη εἰς τὸ 0· ἀμέσως ἄνω ἀπὸ τὰ νέφη ἀνέβη 2 βαθμοὺς, εἴτε ὡς ἐκ τῆς ἀντανάκλασεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων εἴτε διότι εἰσηρχόμεθα πιθανῶς εἰς στρῶμα ἀέρος κινούμενον ἀπὸ φαινόμενον ἀνεμον. Ἀκολουθῶς ὅμως ἡ θερμοκρασία βαθμηδὸν ἐγένετο ψυχροτέρα ἕως οὗ εἰς ὕψος 7000 μέτρων κατέβη 22 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδενικόν, τὸ ὁποῖον καταντᾷ εἰς τὸ μέγιστον ὕψος, ὅπου ἀνήλθομεν καὶ ὅπου δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρατηρήσωμεν τὸ θερμομέτρον, εἰς βαθμοὺς 24.

Ἡ ὑγρομετρικὴ τῆς ἀτμοσφαιρας κατάστασις παρατηρήθη δι' ὑγρομέτρου ἐκ τριχῶς. Ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ὑγρόμετρον ἐδείκνυεν 62 βαθμοὺς· κατὰ τὴν διάβασιν τῶν νεφῶν 69 μετὰ ταῦτα, ἐκτὸς κατὰ τὴν διὰ τῶν κρυστάλων διάβασιν, ἡ ξηρασία βαθμηδὸν ἤξανε ἕως οὗ εἰς 7300 ἐδείκνυε μόνον 54 βαθμοὺς.

Αἱ ἠλεκτρομετρικαὶ παρατηρήσεις ἐφαίνοντο

δεικνύουσαι ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἠλεκτρισμὸς εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ αἱ παρατηρήσεις αὗται ἐγένοντο εἶχε κατασκευασθῆ ἐν βία καλὸν αἱ παρατηρήσεις αὗται νὰ θεωρηθῶσιν ἀκριβεῖς μετ' ἐπιφυλάξεως.

Καίτοι δὲν εἶχομεν καιρὸν νὰ σημειώνωμεν διὰ τοῦ ἐργαλείου Ρενῶδ ἠδυνήθημεν ἐν τούτοις νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν ταχύτητα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν πνευμάτων· τὰ ὁποῖα μᾶς παρέσυρον, εἴτε διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως θέσεων ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε τῆς διευθύνσεως κατὰ τὴν ἀναχώρησιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τῶν πληροφοριῶν ἃς εὔρομεν ἐπὶ τῶν γεγραμμένων αἰτήσεων, ἃς ἐρρίπτομεν ἐκ τοῦ ἀερόστατου καὶ αἴτινες μᾶς ἐπεστράφησαν. Εἰς τὸ ὕψος τῶν 7300 μέτρων ὁ διετρέξαμεν ἀπηντήσαμεν δύο ρεύματα ἀέρος, ταχύτητος καὶ διευθύνσεως διαφόρων. Τὸ πρῶτον μέχρι 1800 μέτρων, εἶχεν ὄριον τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τῶν νεφῶν, ὀλίγον ὑπεράνω τῆς ὁποίας τὸ σκαφίδιον ἐκινήθη ὑπὸ ἰσχυροῦ ρεύματος. Ἡ ταχύτης τοῦ πρώτου ρεύματος ἦτο 9—12 μέτρων τὸ δευτερόλεπτον ἢ δὲ διεύθυνσις ἠλλαζεν ἐπὶ τῆς γῆς μεταξύ δυτικοῦ καὶ δυτικοῦ νοτιοδυτικοῦ, εἰς δὲ τὰ νέφη ἦτο καθαρῶς δυτικοῦ. Τὸ ἄνω ρεῦμα ἦτο ταχύτερον ἢ τοὶ 21—22 μέτρων τὸ δευτερόλεπτον καὶ εἶχε διεύθυνσιν μεταξύ βορειοδυτικοῦ καὶ βορείου βορειοδυτικοῦ. Τὰ ὑπεράνω ἡμῶν νεφῆδια ἦσαν βεβαίως ἐνδειξις ἄλλου ἀνέμου.

Σημειοῦμεν ὅτι τὴν 23 τοῦ μηνός, ἦτο τὴν ἀκόλουθον τῆς ἀεριοπορίας μᾶς ἡμέραν ὁ ἀνεμος ἐπὶ τῆς γῆς ἦτο βόρειος-βορειοδυτικός, τὴν 24 βόρειος καὶ τὴν 25 βόρειος-βορειανατολικός. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι οἱ ἀνεμοὶ οἱ πνεόντες εἰς τὰ ἄνω στρώματα ἐνίκων τοὺς κάτω. Προσέτι καὶ ἡ ταχύτης τοῦ ἀνέμου καθ' ἑκάστην ἠῦξανε τὰ δὲ ἀνεμόμετρα τοῦ ἀστεροσκοπίου Μοντσουρὺς ἐδείκνυον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας 5 χμ. 9, 6 χμ. 1, 7 χμ. 4 καὶ 19 χμ. 4 κατὰ μέσον ὄρον τὴν ὥραν.

Ἡ κατάβασις μᾶς ἐπερατώθη τὴν 2 ὥραν 12 λεπτὰ, ἐπὶ τοῦ ὕψωματος τοῦ ἄνω τῆς Βάρ σουρ 2 ἐν 1500 μέτρα μακρὰν τῆς πόλεως ταύτης. Χάρις εἰς τοὺς συρτήρας τοῦ Κ. Σίβελ ἐστάθημεν πολὺ ελαφρῶς καὶ μόνον 150 μέτρα παρυσύρθημεν, καίτοι ὁ ἀνεμος ἦτο τόσον ὀρμητικὸς ὥστε μᾶς ἐσχίσεν εἰς πολλὰ μέρη τὸ ἀερόστατον.